

NA KONEC SVĚŠTA A ZPĚTKY - I.

Čtvrtek, 17 listopad 2009

Dnešním dnem začínáme uvažovat na pokračování vzpomínky jedné z kudlanek, která se odvážně vydala do opravdu velice, převelice vzdálených končin... Uváždomuji si, že znám několik "Ech", které tam dokonce už před léta již... Tak ať se vám tento následující (dost dobrodružný) příběh líbí...

Odjížděli jsme 5. února předtím léty. S Mirkou jsme jely autobusem v zmrzlé zasněžené a ojíněné krajině letištní. Byl tak jako asi po celých letech zimní, smutný den, mlhavý, studený a protivně vlhký. Vystoupili jsme na "din" a čekaly na autobus do Ruzyně. Vítr se do nás opíral s veškerou protivností vlezlé mlhavé zimy. Letištní bylo vlastně jedno velké stavení a tak se stalo, že jsme netrefily hned na správné místo. Ouvej, zase tedy zpátky do autobusu - a tam jsme s hrůzou zjistily, že jedeme zpět do Prahy. No, vystoupily jsme, když jsme nabyly jakési jistoty, že už asi víme, jak to přestoupit, abychom už vystoupily správně. Kousek pak jsme se šly; z nebe cosi padalo, pomalu se začínalo mlhavě. Konečně jsme před letištní halou a ocitly se v teple - přitom tak zmrzle, protože mi byla velká zima, měla jsem na sobě totiž jen lehkou letní vestu, a ani svetr s košílí a trikem pod ní nedokázaly žádné divy. Zůstaly jsme u lavice poblíž vstupu a vyhlížely Járu; našly jsme nečekaly moc dlouho. Když dorazil, tak jsme si je my dvě skočily do WC. Ale ani tady to neproběhlo bez potíží, neboť uklízečka nás poslala jinam. Pak jsme chvíli v jejich bloumali po letištní, poslouchali Mirino nabádání, jak máme rozhodně hned zavolat, odevzdali do letadla své velké kufly (tady se nás pochopitelně zeptali, jestli v příručném zavazadle není nic ostrého - doporučili mi i pilník na nehty raději přinesout do mimopalubního zavazadla), a bylo to. Jára se na nic neptal, doporučení nebral v úvahu. Pak jsme se prošli; rozloučili jsme se s Mirkou a vrátili se k odbavení - a tam Jára narazil! Přitom mu pochopitelně našly na zádech - zapomněl na nás a tak o nás přišly; vyhodili je do takového velkého sudu, kde už bylo plno podobných "pichlavostí". A už jsme se šly; inuli do vyhrazeného prostoru, jen naposledy zamávat Mirce a už jsme procházeli kolem řad prodejen a prodejních free shopů. Jára začal něco machrovat s mobilem a upustil jej. Ten se rozlétl na dva kusy - baterie zvlášť a mobil zvlášť, ale přesto zůstal vcelku... Pak následovala závěrečné kontroly a nastoupili jsme konečně do letadla, které jsme předtím obdivovali skrz velká okna. Jára si sedl k okénku, já vedle něj do uličky a po úvodních leteckých personálních ukázkách dýchací masky a návodu, jak máme být připoutáni, se dalo letadlo do pohybu. Světélka Prahy zmizela do mraků a letištní nám nabídla svačinu. Ten den jsem sice nic nejedla, ale sendvič byl tak "chutný", že jsem přišly k Járovi. Jára hladil a tak je oba slupnul jak malinu. Netrvalo dlouho a byla tu světélka Londýna - nejdříve z výšky, pak se přiblížila a zvěštila. Nad Londýnem muselo být zcela jasno, světélka jiskřivě a proto že jsme delší dobu letěli nízkou (než nás pustili na přistání) - byly krásně vidět i domy a Zůstává mi to stále před očima (je to vlastně můj první dojem z letadla), bylo to opravdu úchvatné. A pak jsme přišli, dorolovali k hale, vystoupili a šly na autobus, který nás vzal nevládním technickým zázemím londýnského letištní Heathrow kam, kde jsme šly nekonečně dlouhou širokou chodbou kamsi - po zdech místy byly plakáty, které jsme si prohlížely, místy byly pohyblivé chodníky, které v provozu a my stále šly a šly - v duchu jsem obdivovala Járu, který "vedl", že pokud jdeme dobře, tak jak vždě, kudy máme jít :-)) už jsme došli do nepřelidného prostoru, kde byly mraky lidí a šly dlouhá fronta. Jára pravil, že to je fronta na naše letadlo - na naše šly mráčky... A za námi neustále přicházely další a další nepřelidné davu lidí a v jejich se stavěly se do fronty za nás a stále jich přibývalo... Fakt jsem si nedovedla představit, že se na kam vůbec máme vejít. Přesto se fronta dala do pomalého pohybu a my společně nalodili na palubu letadla - velkého, obrovského bumbříka, s obrovsky tlustým bříchem a - jak mi připadalo, s velice krásnými křídly. Nejprve jsme prošly prostory pro movitější byznysmeny a pak nám stewardi ukázali naše místa. V tomhle obrovském letadle jsme měli strávit a také strávili dvanáct hodin letu do Singapuru.... (což ovšem je zdaleka neznamenal konec našeho putování k cíli ...) Anna